

Sygn. akt I CSK 9/06

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa H. A.

przeciwko Starostwu Powiatowemu w W.

i Urzędowi Gminy w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 lutego 2006 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 29 września 2005 r., sygn. akt I ACz .../05,

**odrzuca skargę kasacyjną i odmawia przyznania kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez
adwokata ustanowionego dla powódki.**

Uzasadnienie

W skardze kasacyjnej brak jest elementów, które nadają jej publicznoprawny charakter i wypełniają swą treścią przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Wprawdzie jej autor stwierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, ale ograniczył je do sformułowania retorycznych pytań, które w istocie stanowią pozór występowania zagadnienia prawnego. W przypadku gdy skarżący twierdzi, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, obciąża go obowiązek sformułowania tego zagadnienia i wskazania argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11). Pytania sformułowane w skardze kasacyjnej uzasadnione zostały przez zaprezentowanie stanowiska zawierającego zarzut popełnienia przez Sąd Apelacyjny uchybień w zakresie stosowania art. 199 § 2 k.p.c. i art. 70 k.p.c.. Stanowią więc powtórzenie podstaw kasacyjnych, na których skarga została oparta, nie spełniają zaś wymagań stawianych przy przedstawianiu zagadnienia prawnego. Pytania te zawierają ponadto bezpodstawną tezę, że w sprawie powinien mieć zastosowanie art. 70 k.p.c. Konieczną przesłanką uzupełnienia braku zdolności sądowej jest zachowanie tożsamości stron. Warunek ten nie jest spełniony, gdyby na miejsce jednego podmiotu wstąpić miał inny podmiot, a do tego sprowadzałoby się – w razie zastosowania art. 70 k.p.c. - wstąpienie Gminy W. i Powiatu W. w miejsce pozwanych wskazanych w pozwie.

Odmawiając zasądzenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej zważyć należało, że koszty takie przysługują adwokatowi, gdy pomoc prawna udzielona została zgodnie z wymaganiami stawianymi profesjonalście, jak to już wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 sierpnia 1997 r., II CZ 88/97 (OSNC 1998, z. 3, poz. 40).

W niniejszej sprawie "pomoc prawna" udzielona powódce polegała na sporządzeniu i wniesieniu skargi kasacyjnej niespełniającej - jak to już wyjaśniono - podstawowych wymagań proceduralnych stawianych temu środkowi, co spowodowało konieczność jej odrzucenia. Rażąco sprzeczne z zasadą profesjonalizmu czynności adwokata ustanowionego z urzędu nie uprawniają go do

skutecznego domagania się przyznania mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej. Za takie należy uznać czynności adwokata w niniejszej sprawie, i dlatego brak było podstaw, by z mocy przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) przyznać adwokatowi J. Bielickiemu zwrot tych kosztów.

Z przytoczonych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).